

**1120 – 20. november**

**Men etter at troen er kommet, er vi ikke lenger under tuktemesteren. Gal 3: 25.**

Luther sier: «En kristen er ikke et menneske som ikke har noen synd, men et menneske som ikke blir tilregnet noen synd». En kristen er altså ikke et menneske som har det privilegium å ikke gjøre synd. Men som, om så galt skjer at det faller, aldri skal dømmes etter loven.

For hvis vi skulle stilles overfor loven, og dømmes etter den, da «ville ikke noe kjød bli frelst». Og da ville det være best å gi opp all tanke på å bli frelst.

Men da ville også alt Guds evangelium være falskt. Da var Kristus død forgjeves, og alle Guds barn evig forlatt i sine synder.

Men Skriften sier at akkurat «det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse». Skriften sier at «Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss». Og Skriften sier: «Men nå, når troen er kommet, er vi ikke lenger under tuktemesteren (loven)».

Dette er grunnen til at ingen synd blir tilregnet Guds barn. Som både David og Paulus også uttrykkelig vitner om: «Salig er det menneske som Gud ingen synd tilregner». Legg merke til at de sa ikke: Som det ikke finnes noen synd hos. Men: Som ikke blir tilregnet noen synd.

Men det er ikke nok med at vi er fri fra loven, og at ingen synd blir tilregnet oss. For i tillegg til dette blir vi tvert imot tilregnet en rettferdighet. En fullkommen og evig rettferdighet, som ikke finnes i oss; den rettferdighet Kristus kjøpte til oss med sitt blod.

Skriften vitner om dette: «Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror». Og: «Salig er det menneske som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger».

Derfor er vi i Guds øyne ikke bare fri fra all synd. Men også tvert imot fullkomment rettferdige, ja, er selve rettferdigheten, og hvert øyeblikk velbehagelige for Gud i Jesus Kristus, «den utvalgte». Så kan da Gud nå elske oss av hele sitt hjertes kjærlighet.

Og alt dette kommer av at vi er ikledd Kristus med alt det han var og gjorde for oss, slik at Gud nå bare ser oss i sin elskede Sønn.

Luther sier: «Se nå den veldige rikdom den kristne troen har, der hele Kristi fullbrakte verk og lidelse blir gitt den til eiendom. Så den kan like sikkert sette sin lit til dette som om den skulle ha gjort det selv. For Kristus har så visst ikke gjort dette for seg selv, men for oss. Han trengte ikke noe av alt dette. Men har samlet denne skatten for oss, for at vi skulle tro og eie ham».

Og Luther sier videre: «Fordi Kristus er min ved troen, og jeg da også er hans, kan ingen lov anklage meg mer enn den kan anklage Kristus. Om så loven kommer og angriper meg, reiser jeg meg mot den og sier: Jeg har jo gjort alt og mer enn du vil ha, gjennom min stedfortreder, Kristus. Og selv om jeg ennå har synd i mitt kjød, har jeg likevel min rettferdighet i Kristus. Han er min, og gir meg alt han eier. Da er til og med hans renhet min. Altså kan loven ikke utrette noe imot meg. Men ser jeg ned på meg selv, finner jeg fremdeles mye urent. Det har loven rett i.

Loven sier: Du har syndet (innfor Gud). Svarer jeg: Ja, så er jeg fortapt. Svarer jeg: Nei, så må jeg ha en sterk grunn å stå på. Og hvor skal jeg så ta dette mitt Nei fra? I meg selv finner jeg så visst ikke grunnlag for det.

Men i Kristus finner jeg det. Der må jeg hente det, og holde det fram for loven. Han kan si: Nei overfor loven. Og har all mulig grunn for det. For han er hellig og uten synd. Og dette sitt Nei skjenker han meg samtidig med at han skjenker meg sin rettferdighet». Så langt Luther.

Det er altså dette Skriften mener når den sier: «Dere døde bort fra loven ved Kristi legeme». Eller: «Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror». At «det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus», og at ingen synd blir tilregnet dem.

Å, her skulle vi sannelig stoppe opp og tenke etter! Huske på hvilke kongelige friheter og rettigheter vi har. Tenke over om alt dette er sant eller ikke. For enten må jo alt dette være sant. Eller også er det løgn.

Er det sant at det ikke er noe som skal fordømmes i dem som er i Kristus Jesus? At selv om synden ennå bor i dem, og overrumpler og kaster dem over ende, skal den likevel aldri bli tilregnet dem, fordi de ikke er under loven, men under nåden. Og at de dermed aldri skal gjøre regnskap overfor loven, så lenge de ved troen holder seg til Kristus. Er alt dette sant, da er det jo en overraskende stor sannhet!

Og det er sant, like så sikkert som Guds ord ikke kan lyve. Det er sant, på tross av alt det djevelen, de gjerningskristne og vår egen fornuft måtte si om dette.

Å, her vil vi stoppe opp. Her vil jeg fryde meg midt i jammerdalen. Tenk; Herren, vår Immanuel, har grunnlagt så salig et rike på jorden, at syndere framfor Gud ikke skal være syndere, men hellige, rene og elsket av Gud.